

roby zawodowej (§ 7 pkt 1), jeżeli przed śmiercią nie miał przyznanej renty, oraz odpowiednio

2) dowody wymienione w ust. 1 pkt 2—7.”;

10) w § 13 ust. 1 po wyrazach „członka spółdzielni” dodaje się wyrazy „lub odpowiednio karta ewidencyjna domownika”;

11) w § 14 ust. 1 po wyrazach „członka spółdzielni” dodaje się wyrazy „lub domownika”;

12) w § 16 po wyrazach „członka spółdzielni” dodaje się wyrazy „lub domownika”;

13) po § 16 dodaje się § 16a w brzmieniu:

„§ 16a. Środkiem dowodowym stwierdzającym okoliczność, czy członek spółdzielni przestrzega zasad statutowych, jest zaświadczenie spółdzielni lub powiatowego (wojewódzkiego) zarządu związku rolniczych spółdzielni produkcyjnych (art. 26 ust. 2 i art. 30 ustawy).”;

14) w § 26 wyrazy „ich rodzinom i domownikom” zastępuje się wyrazami „domownikom i ich rodzinom”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1965 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

4

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 22 grudnia 1965 r.

w sprawie przystąpienia Francji do Konwencji o szelfie kontynentalnym, sporządzonej w Genewie dnia 29 kwietnia 1958 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 10 Konwencji o szelfie kontynentalnym, sporządzonej w Genewie dnia 29 kwietnia 1958 r. (Dz. U. z 1964 r. Nr 28, poz. 180), Rząd Francji złożył dnia 14 czerwca 1965 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokument przystąpienia do powyższej konwencji, zawierający następujące oświadczenie i zastrzeżenia:

Artykuł 1 (oświadczenie).

Zdaniem Rządu Republiki Francuskiej wyrażenie „przyległe obszary” wiąże się z pojęciem zależności geofizycznej, geologicznej i geograficznej, która ipso facto wyklucza nieograniczone rozszerzanie szelfu kontynentalnego.

Artykuł 2 (ustęp 4).

Rząd Republiki Francuskiej uważa, że wyrażenie „organizmy żywe należące do gatunków osiadłych” powinno być interpretowane jako wykluczające skorupiaki, z wyjątkiem gatunku kraba o nazwie „kaczenica”, i zgłasza następujące zastrzeżenia:

Artykuł 4.

Rząd Republiki Francuskiej przyjmuje ten artykuł tylko pod warunkiem, że państwo nadbrzeżne twierdzące, iż przedsiębrane przez nie środki są „rozsądne”, zgodzi się, aby w przypadku kwestionowania, iż są one rozsądne, sprawa była rozstrzygnięta przez arbitraż.

Artykuł 5 (ustęp 1).

Rząd Republiki Francuskiej przyjmuje postanowienia artykułu 5 ustęp 1 z następującymi zastrzeżeniami:

a) Istotny element, który powinien być podstawą do usprawiedliwienia jakiegokolwiek „przeszkody” w zachowaniu żywych zasobów biologicznych morza, spowodowanej przez eksploatację szelfu kontynentalnego, zwłaszcza na obszarach

służących do utrzymania zasobów, powinno stanowić sprawozdanie techniczne międzynarodowych organów naukowych, odpowiedzialnych za zachowanie żywych zasobów morza na obszarach określonych odpowiednio w artykule 1 Konwencji o rybołówstwie na Północno-Zachodnim Atlantyku z 8 lutego 1949 r. i w artykule 1 Konwencji o rybołówstwie na Północno-Wschodnim Atlantyku z 24 stycznia 1959 r.

b) Nałożenie jakichkolwiek ograniczeń na wykonywanie nabytych praw do rybołówstwa na wodach ponad szelfem kontynentalnym daje podstawę do żądania odszkodowania.

c) Należy umożliwić ustalenie drogą arbitrażu, w przypadku zaistnienia sporu, czy wykorzystanie szelfu kontynentalnego i eksploatacja jego naturalnych zasobów powoduje „nieusprawiedliwioną” przeszkodę w innej działalności podlegającej ochronie na mocy artykułu 5 ustęp 1.

Artykuł 6 (ustęp 1 i 2).

O ile nie będzie specjalnego porozumienia, Rząd Republiki Francuskiej nie uzna powoływania się wobec siebie na jakąkolwiek granicę szelfu kontynentalnego, określoną przez zastosowanie zasady jednakowej odległości, w następujących przypadkach:

— jeżeli taka granica jest obliczona od linii podstawowych ustalonych po 29 kwietnia 1958 r.;

— jeżeli rozciąga się poza 200-metrową izobatę;

— jeżeli znajduje się na obszarach, gdzie zdaniem Rządu istnieją „szczególne okoliczności” w myśl art. 6 ustęp 1 i 2, a mianowicie: Zatoka Biskajska, Zatoka Granville i obszary morskie cieśniny Dover i Morza Północnego wzdłuż wybrzeża francuskiego.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

5

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 27 grudnia 1965 r.

w sprawie wystąpienia Indonezji z Międzyrządowej Morskiej Organizacji Doradczej, utworzonej na mocy Konwencji o Międzyrządowej Morskiej Organizacji Doradczej, podpisanej w Genewie dnia 6 marca 1948 r., oraz wycofania deklaracji Wielkiej Brytanii dotyczącej Sarawaku i Północnego Borneo.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 59 a) Konwencji o Międzyrządowej Morskiej Organi-

zacji Doradczej, podpisanej w Genewie dnia 6 marca 1948 r. (Dz. U. z 1961 r. Nr 14, poz. 74), Rząd Indonezji notyfikował

dnia 9 października 1965 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych o wystąpieniu z Międzypaństwowej Morskiej Organizacji Doradczej. Notyfikacja o wystąpieniu zawiera następujące oświadczenie:

„Zgodnie z postanowieniami artykułu 59, który stwierdza, że wystąpienie członka z Międzypaństwowej Morskiej Organizacji Doradczej nabiera mocy po upływie dwunastu miesięcy od daty otrzymania pisemnego zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, Indonezja będzie odpowiednio do tego wykonywać swe obowiązki i zobowiązania. Niemniej jednak Rząd Indonezji postanowił zaprzestać, począwszy od dnia dzisiejszego, brania udziału w działalności Międzypaństwowej Morskiej Organizacji Doradczej.

...niezależnie od swego wystąpienia z tej Organizacji, Indonezja będzie w dalszym ciągu pracować nad stworzeniem wzajemnie korzystnych podstaw międzynarodowej współpracy morskiej”.

Wypowiedzenie nabiera mocy w stosunku do Indonezji dnia 9 października 1966 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że notą z dnia 6 sierpnia 1964 r. Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii zakomunikował Sekretarzowi Generalnemu o wycofaniu deklaracji złożonej dnia 2 października 1961 r., zgodnie z art. 58 a) Konwencji o Międzypaństwowej Morskiej Organizacji Doradczej, o zastosowaniu postanowień powyższej konwencji do terytoriów Sarawaku i Północnego Borneo (Dz. U. z 1962 r. Nr 9, poz. 44).

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

6

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 grudnia 1965 r.

w sprawie ratyfikacji przez Grecję Konwencji o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 20 czerwca 1956 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 13 ust. 2 Konwencji o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 20 czerwca 1956 r. (Dz. U. z 1961 r. Nr 17, poz. 87), Rząd Grecji złożył

dnia 1 listopada 1965 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokument ratyfikacyjny powyższej konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Oplata za prenumeratę Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 75.— zł, półrocznie 45.— zł.

Oplata za prenumeratę załącznika do Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 45.— zł, półrocznie 27.— zł.

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od I.I) lub na okres półroczny (od I.I i od I.VII). Oplata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada, za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Oplata za prenumeratę powinna być dokonana przelewem lub trzyodcinkowym przekazem pocztowym na konto Narodowego Banku Polskiego, Oddział IV Miejski, Warszawa, nr 1528-91-903, cz. 05, dz. 40, § 52. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw. Prenumeratę można zgłaszać również bezpośrednio w punkcie sprzedaży w Warszawie, przy Al. I Armii Wojska Polskiego 2/4.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w punktach sprzedaży w Warszawie: Al. I Armii Wojska Polskiego 2/4, „Dom Książki” — Księgarnia Prawno-Ekonomiczna — ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów — al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.